

Arrest

nr. 183 686 van 10 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 13 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 4 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op

medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 25 juli 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[K.F.] [...]

nationaliteit: Turkije

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.06.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [K.F.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 3.07.2014 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het materiële motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschafft de volgende toelichting:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder zijn toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TWR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

1.

Vooreerst is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en niet afdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Het gegeven dat een medisch probleem niet levensbedreigend is, laat immers niet zonder meer toe te veronderstellen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling voor deze aandoening bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de betrokken vreemdeling. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald voor verzoeker, een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoeker heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De arts-attaché meldt in zijn medische evaluatie hij de medicamenteuze behandeling en de opvolging door een specialist interne geneeskunde, een gastro-entrololoog en een pneumoloog essentieel is . De ernst van zijn medische situatie wordt dus niet betwist.

Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen op basis van art. 9ter Vw. Er zou immers medische behandeling en opvolging mogelijk zijn in Turkije, zijn herkomstland.

Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat al de kinderen van verzoeker in België of elders in Europa wonen.

Er is dus niemand die voor hem kan zorgen in Turkije.

Voor zover begrepen dient te worden dat verweerder van oordeel is dat verzoeker niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, en hij bijgevolg niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, dient de verzoeker op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het komt de verweerder toe het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat zij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat de motieven in dit advies deugdelijk moeten zijn.

Aan deze vereiste is in casu niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

MET BETREKKING TOT DE BESCHIKBAARHEID VAN DE MIDDELEN

De bestreden beslissing verklaart de regularisatieaanvraag echter ongegrond, omdat er wordt van uitgegaan dat de nodige behandeling beschikbaar is in Turkije. Hiervoor wordt in de eerste plaats verwezen naar het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die in het dossier van verzoeker een advies heeft verstrekt.

Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat al de kinderen van verzoeker in België wonen.

Er is dus niemand die voor hem kan zorgen in Turkije.

Op te merken valt dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk zijn advies heeft beperkt tot een beoordeling van de beschikbaarheid van de nodige medische zorg in medisch-technische zin, zonder enige uitspraak te doen over de toegankelijkheid ervan.

Het lijkt geen twijfel dat verzoeker zelfs bij tijdelijke stopzetting van de medicatie zou kunnen overlijden. De kwestie die derhalve oplossing behoeft, is deze van de toegankelijkheid van zorg in het land van herkomst in hoofde van verzoeker.

Om de toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst aan te tonen, verwijst de motivering van de bestreden beslissing vooreerst naar het bestaan van een verplichte ziekteverzekering en fondsen in Turkije. Het betreft duidelijk een standaardformulering overgenomen uit een algemeen overzicht van de sociale zekerheid in Turkije.

De algemene bemerking in de motivering van de bestreden beslissing dat er allerlei systemen van ziekteverzekering bestaan, kan niet volstaan om de ongegrondverklaring van de aanvraag van verzoeker te onderbouwen. Geenszins is aangetoond dat verzoeker met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zal kunnen bekomen die hij nodig heeft.

Integendeel tonen de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gratis gezondheidszorg aan dat het risico reëel is dat verzoeker gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklust van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoeker in de kou zal blijven staan in zijn land van herkomst.

De verwijzingen in de motivering van de bestreden beslissing dat alle klassen geneesmiddelen in alle steden kunnen verkrijgen, en dat opvolging door artsen goed mogelijk is, zegt niets over de toegankelijkheid tot die medicijnen en tot die artsen.

De bestreden beslissing gaat bovendien niet in op het risico van een onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België. De vertrouwensrelaties die verzoeker heeft opgebouwd met zijn artsen en therapeuten mogen onder geen beding worden onderbroken gezien de ernst van de aandoening.

2.

Verder schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekende partij of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Turkije; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande zijn (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij een correct medisch standpunt kunnen innemen.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een actuele directe bedreiging voor zijn leven zou zijn, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging alsook de overige verslagen die nadien werden ingediend, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van verzoeker tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag helemaal niet werd geantwoord.

Verzoekende partij heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan hij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekende partij wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt, zonder zijn zelf medisch te onderzoeken.

Het is jammer om te moeten vaststellen dat de attesten die door verzoekende partij werden overgemaakt volgens verwerende partij niet beschouwd kunnen worden als zijnde een informatiebron

waaruit zou moeten blijken dat verzoeker zich in het kader van artikel 9ter Vw. verder kan laten behandelen in België.

De medische toestand van de heer [K.] verergert met de dag, en zal er niet beter op worden indien het verblijf wordt geweigerd. Bovendien dient verwerende partij aan te tonen in welke omstandigheden de aandoening in het land van herkomst kan behandeld worden.

Uiteindelijk zal hij medische zorg nodig hebben, zo niet zal hij in levensgevaar verkeren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter Vw. Van verzoekende partij geweigerd wordt.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Turkije niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker te verbeteren. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoeker te verschaffen. Het is bovendien aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Turkije niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoeker.

Er is sprake van een structureel geworden onaangepastheid van het systeem van sociale zekerheid in Turkije, van veelvuldige dysfuncties en onaangepastheden in het mechanisme van identificatie van de minvermogenden die de relevantie en de maatschappelijke efficiëntie van dit stelsel hebben aangetast.

Wie arm is, dient dit aan te tonen aan de hand van een attest dat gratis toegang verstrekt tot de publieke ziekenhuizen. En zowel het verkrijgen van zulk attest als het vervolgens effectief toegang krijgen tot de publieke gezondheidszorg, zorgen voor problemen en - hetgeen zeer belangrijk is in het geval van verzoeker, waarin de noodzaak tot continuïteit in de zorg door de artsen is beklemtoond - voor vertragingen. Bij de aflevering van het attest van minvermogenheid wordt willekeur vastgesteld, nu de criteria niet-gestandaardiseerd zijn, waardoor de economisch zwaksten soms verstoken blijven van toegang tot de gratis gezondheidszorg, terwijl de zware bureaucratie voor vertraging bij de aflevering van het attest zorgt, dat trouwens slechts kan dienen voor één medische instantie tegelijk. Eens het attest bekomen, duurt het lang alvorens er een afspraak kan bekomen worden, hetgeen niet verwondert, nu de budgetten van de ziekenhuizen toegekend worden op basis van alle patiënten samen, zonder onderverdeling naar het stelsel waaronder zij vallen.

Geenszins is aangetoond dat verzoeker met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zal kunnen bekomen die hij nodig heeft. Integendeel tonen de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gratis gezondheidszorg aan dat het risico reëel is dat verzoeker gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging.

Bijgevolg is het evident dat verzoeker wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Turkije slechts beperkte toegang heeft tot adequate behandelingen waaraan hij behoefte heeft.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoekende partij. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoekende partij moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan zijn verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekende partij is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Hij moet terug van nul beginnen in Turkije.

In geval van terugkeer naar Turkije is het onbetwistbaar dat verzoekende partij geen toegang zal hebben op de zorgen die hij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Door het feit dat hij al geruime tijd uit Turkije is, kan hij in dat land geen gebruik maken van de sociale zekerheid en zou hij zelf alle behandelingen persoonlijk moeten betalen, wat financieel voor de patiënt onmogelijk is.

De behandelingen in België worden vergoed door de mutualiteit.

Het ligt voor de hand dat een vergelijkbare medische behandeling in het land van herkomst voor verzoeker niet mogelijk is, vooral omdat deze medische behandeling daar niet betaalbaar zal zijn.

Een verder verblijf in België lijkt noodzakelijk om menswaardige medische behandeling te verzekeren.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. ongegrond werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Turkije, wanneer deze geen rekening hield met

de medische problematiek van verzoekende partij en in het land van herkomst en de andere argumenten.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen en dat de vereiste medische zorgen in Turkije beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers bewering dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer een toetsing heeft doorgevoerd aan de twee in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde situaties die aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een verblijfs-machtiging om medische redenen is slechts een ontkenning van de realiteit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers betoogt dat het loutere feit dat een ziekte niet levensbedreigend is op zich niet toelaat te concluderen dat de persoon die aan deze ziekte lijdt niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen indien hij in zijn land van herkomst niet over een adequate behandeling kan beschikken niet ter zake is. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft immers geen dergelijke gevolgtrekking gemaakt. Deze arts heeft geoordeeld dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt hem niet verhinderen om te reizen en heeft daarnaast onderzocht of de nodige medische zorgen in zijn land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Een eenvoudige lezing van het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer leert dat wel degelijk werd vastgesteld dat de vereiste medische zorgen in Turkije voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn, zodat hij geen reëel risico loopt om, wegens het ontbreken van een adequate behandeling, in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen.

Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting dat de door verweerder aangestelde controlearts uit het oog zou hebben verloren dat al zijn kinderen in België of elders in Europa verblijven en hij bijgevolg niemand heeft om voor hem te zorgen in Turkije voorbij aan het feit dat deze arts uitdrukkelijk heeft aangegeven dat verzoeker geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Verzoeker vergeet ook schijnbaar dat hij gehuwd is en dat niet blijkt dat zijn echtgenote hem in Turkije, indien nodig, geen hulp zou kunnen bieden. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt ook expliciet verwezen naar verzoekers echtgenote en het feit dat zij hem financieel kan bijstaan.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan tevens niet worden afgeleid dat een machtiging tot verblijf kan worden toegekend aan een vreemdeling louter omdat deze vreemdeling verkiest te worden opgevangen door zijn kinderen of omdat hij in de nabijheid van deze kinderen wenst te verblijven. Voormelde wetsbepaling voorziet slechts in de mogelijkheid om een verblijfsmachtiging toe te staan indien dit vereist is gelet op de gezondheidssituatie van een vreemdeling en in casu werd door een controlearts vastgesteld dat verzoekers gezondheidssituatie geen hinderpaal vormt om verder in Turkije te verblijven, aangezien hij kan reizen en de medische zorgen die hij nodig heeft voor hem in dat land beschikbaar en toegankelijk zijn.

Inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen die verzoeker nodig heeft, werd door de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer geduid dat er in Turkije een verplichte algemene ziekteverzekering bestaat, dat eerstelijnszorg gratis is en dat consultaties bij artsen-specialisten in openbare ziekenhuizen 2,17 euro kosten en in privéziekenhuizen 5 euro en dat personen die werken 20 procent en gepensioneerden slechts 10 procent van de kosten van geneesmiddelen dienen te betalen. De ambtenaar-geneesheer heeft ook aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker of zijn echtgenote arbeidsongeschikt zijn en zij dus niet in staat zouden zijn om middels een inkomen uit een tewerkstelling

bepaalde medische kosten te dragen. Verzoeker stelt dat dit een standaardmotivering is, doch toont hiermee niet aan dat deze argumentatie niet op correcte feiten is gebaseerd. Hij houdt verder voor dat er “*dysfuncties*” zijn in het systeem van de gratis gezondheidszorg, maar blijft in gebreke om deze met bewijskrachtige stukken aan te tonen en hij maakt hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij en zijn echtgenote, indien nodig, niet zelf de medische kosten kunnen betalen uit een inkomen dat voortvloeit uit een tewerkstelling. Zijn stelling dat hij in Turkije, het land waar hij heel zijn leven verbleef, “*van nul zal moeten herbeginnen*” en dat in België de medische behandelingen “*worden vergoed door de mutualiteit*” doet aan het voorgaande geen afbreuk. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn uiteenzetting – die neerkomt op de stelling dat hij volledig op zichzelf is aangewezen en hij in Turkije niet zal kunnen rekenen op de voordelen van een sociaal zekerheidssysteem – abstractie maakt van het feit dat hij volwassen kinderen heeft met wie hij schijnbaar een goede relatie heeft aangezien deze bereid zijn om hem in België op te vangen en te steunen en er niet blijkt dat deze kinderen hem niet verder (financieel) kunnen steunen in zijn land van herkomst.

Aangezien de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft geconstateerd dat de medicijnen die verzoeker nodig heeft in Turkije beschikbaar en voor hem toegankelijk zijn en hij in dat land ook een beroep kan doen op gespecialiseerde artsen – gegevens die steun vinden in de stukken van het administratief dossier – kan de Raad niet inzien waarop verzoeker zich baseert om te stellen dat er een risico op een onderbreking van de medische zorg zou bestaan dat onterecht niet in aanmerking werd genomen. Er blijkt bovendien ook niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om de medicijnen die hij gebruikt mee te nemen naar zijn land van herkomst om een aantal dagen of weken te overbruggen en er blijkt evenmin dat hij onder permanent medisch toezicht van artsen dient te staan.

De aan de Raad voorgelegde stukken tonen niet aan dat verzoeker “*vertrouwensrelaties*” met zijn artsen of therapeuten heeft opgebouwd die “*onder geen beding [mogen] worden onderbroken*”. Uit een van de voorgelegde attesten blijkt daarentegen dat er een ernstige taalbarrière is en dat verzoeker in België slechts contact kan hebben met zijn artsen middels familie die tolkt, zodat zelfs niet blijkt dat hij in staat is een vertrouwensrelatie met een arts op te bouwen. Evenmin blijkt dat een van de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt en die aanleiding gaven tot een aantal technische onderzoeken van aard is dat het bestaan van een vertrouwensrelatie enig belang kan hebben. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt ook niet dat verweerder of de door hem aangestelde controlearts het al dan niet bestaan van een vertrouwensrelatie met een door een vreemdeling geconsulteerde arts bij zijn beoordeling dient te betrekken.

De Raad dient ook vast te stellen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer de diagnoses die werden gesteld door de artsen die verzoeker consulteerde niet in vraag heeft gesteld en dat dus niet blijkt dat zijn standpunt dat indien deze controlearts tot andersluidende conclusies wilde komen een verder onderzoek, de raadpleging van deskundigen en het inwinnen van verdere informatie nodig was enige relevantie heeft. Nergens kan in de door verzoeker aangebrachte medische attesten worden gelezen dat verzoeker ingevolge de aandoeningen waaraan hij lijdt niet zou kunnen reizen zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen en deze aandoeningen hebben verzoeker ook niet verhinderd om naar België te reizen, zodat hij bezwaarlijk kan stellen dat een nader onderzoek nog vereist was om de mogelijkheid om terug te reizen naar zijn land van herkomst te achterhalen. Verzoeker draagt trouwens de bewijslast. Het is aan hem om aan te tonen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt. Verzoekers stelling dat zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd louter werd afgewezen omdat geen actuele directe bedreiging voor zijn leven werd vastgesteld mist, zoals reeds gesteld, feitelijke grondslag. Er blijkt ook geenszins dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer de door verzoeker aangebrachte attesten niet als een informatiebron heeft willen beschouwen, dat hij de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt geringschat of dat hij een onvolledig onderzoek heeft verricht.

Door te beweren dat zijn medische toestand elke dag verergert en deze niet beter zal worden indien hem geen verblijfsmachtiging wordt toegestaan maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer zijn advies niet heeft gebaseerd op een correcte feitenvinding.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van het materiële motiveringsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van een analyse van de voorgelede attesten door een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dat dit advies niet deugdelijk werd voorbereid.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat, gelet op de bepalingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, de door verweerder aangestelde controlearts geenszins verplicht is om een vreemdeling die verzoekt om, om medische redenen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aan een eigen (lichamelijk) onderzoek te onderwerpen. Hij kan dit doen indien hij dit nodig acht. Het gegeven dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak oordeelde dat een dergelijk onderzoek niet nodig was en dat hij een advies kon verstrekken op basis van de uitgebreide medische attesten die hem werden overgemaakt laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid. Er blijkt immers niet dat een dergelijk onderzoek nog zinvol kon zijn, nu de door verweerder aangestelde controlearts de diagnoses die werden gesteld door de artsen die verzoeker consulteerde niet heeft betwist of in vraag gesteld. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de controlearts onterecht oordeelde dat een eigen onderzoek niet vereist was.

Ook in het door verzoeker aangehaalde artikel 4 van koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is niet voorzien dat de door verweerder aangestelde controlearts verplicht zou zijn om een vreemdeling die een verblijfsmachtiging om medische redenen aanvraagt persoonlijk te onderzoeken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.6. Door de bestreden beslissing te nemen heeft verweerder geen handeling gesteld die toelaat te oordelen dat verzoeker opzettelijk van het leven wordt beroofd. Verweerder heeft daarentegen onderzocht of er voldoende garanties zijn dat verzoeker, gelet op zijn medische problemen, in zijn land van herkomst een adequate zorgverlening zal kunnen genieten.

Een schending van artikel 2 van het EVRM, dat voorziet in de bescherming van het recht op leven, wordt niet aangetoond.

3.2.7. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht of er een reëel risico bestaat dat verzoeker in zijn land van herkomst, bij gebreke aan een adequate behandeling, in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen en de aangestelde controlearts heeft duidelijk en met bronvermelding uiteengezet waarom hij een dergelijk risico niet weerhoudt. De stelling van verweerder dat dit onderzoek niet gebeurde of dat een motivering hieromtrent ontbreekt, waaruit hij meent te kunnen deduceren dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden, is zonder meer incorrect.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient er voorts op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op

voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK